

Na svetu žalosti, muk in trpljenja
 Nobena stvar — mogoče le še vest —
 Kako praznuje zdrava in vesela
 Nad ogovarjanjem in tajno zlobo,
 A če na njej samo en madež je,
 Če se edin mogoče je napravil,
 Tedaj gorje! Kakor okužena
 Pogine duša, strup v srce se vlije
 In bije nam v ušesih in očita,
 Slabost prihaja, v glavi se vrti ti,
 Otroci so krvavi ti v očeh...
 In rad bi zbežal, toda kam... pregrozno!
 Nesrečen tisti, če mu vest ni čista.

(Pride še.)

NE VEM KAKO... FRAN ŽGUR. PODDRAGA.

Ne vem kako,
 ne vem zakaj —
 razžaloščen
 razmišljam zdaj...
 Srce si mi
 prevarila,
 bolešno ga
 razžarila...
 Ugasnil dan
 ti je v očeh,
 cvetočih lic
 zamrl nasmeh —
 ne vem kako
 ne vem zakaj...
 V srce hiti
 brezzvezdna noč —
 obup, vampir
 krvi iščoč...
 Ah, pridi, glej
 pomladni čas —
 duhtečih rož
 pripni za pas — —
 Bolest molči,
 polje okrog,
 ko dahne dih
 ljubezni bog!

ŠOLSKA IKONA.

SRBSKI SPISAL DR. LAZA K. LAZAREVIĆ.
 PREVELA I. IN F. KLEMENČIČ.

(Nadaljevanje.)

Tako smo mi računali, pa tudi učitelj
 ni imel ničesar proti temu, da je Mara že

dovršila »vzgojo« in da bi se zdaj naj
 hitro začela učiti domačega dela. Že je pop
 mislil pogovoriti se o tem z narodom, ali
 se je zgodilo nekaj, kar je prečrtalo naše
 račune.

Tega leta je prišel v naše okrožno
 mesto vladika (škof). Nočem vam pripove-
 dovati, kaj se je tu vse pripravljalo, niti o
 tistem tekanju in upitju popov. Dosti da
 veste, da je bil naš pop najstarejši v celem
 okrožju in da mu je vsled tega pripadala
 neka posebna čast in naloga pri pozdrav-
 ljanju novega vladike. Narod je sklenil, da
 za ta dan dá popu napraviti novo obleko
 in učitelj je cela dva tedna šival kapo ter
 jo izvršil, kolikor bolje je znal. Ko se je
 pop vsedel v voz pred našo cerkvijo, spre-
 jelo ga je dvanajst konjenikov, ki so bili
 iz našega sela pri brambovcih in oni so
 spremljali popa v mesto, a med celim po-
 tom so streljali iz pušek in prepevali. Za
 popom, v drugem vozu, vozil se je kum
 Ninko in Gluvič in za njima še mnogo
 ljudstva. Pravijo, ko je naš pop prišel v
 mesto, da so zvonili zvonovi in pokali
 možnarji, kajti konjenik, ki je stal na kri-
 žepotju, ko je zagledal popa v takem slavu,
 je mislil, da je vladika, pa je zabodel ko-
 nju ostroge — za nagrado.

Pa bilo temu, kakor drago, vladika je
 prišel in naš pop je tu postal sokol. Vla-
 dika je takoj priredil obed. Bilo je vse
 polno ljudi, a naš pop, pravijo, je sedel na
 gornjem koncu mize. Kdo bi se hotel me-
 riti z nami! Po obedu, pravijo, se je ljud-
 stvo pomalem razišlo ter so ostali pri vla-
 diki le popi.

Tedaj je začel vladika drugega za
 drugim vprašati, kako se zove, odkod je,
 kakšna mu je župnija itd., pa je vprašal
 tudi našega popa. On mu je vse povedal,
 kako je, pa nas je hvalil — hvala mu! —
 kakor svojo deco. Potem, pravijo, je rekel
 sveti vladika: — Ti si, oče, od najstarej-
 ših tukaj; a, za Boga, koliko ti je let?